

Darázs-szonettek

1

A konyhai résre nyitott bukó-
ablakomon a darazsak beszállnak
szőlőszem mézcsepp körte barnuló
harangja hívja őket kósza árnyak

fekete-sárga frakkot öltenek
úgy kezdenek hozzá a lakomához
végigkóstolva mind az étkeket
miket a föld az égieknek áldoz

majd szomjat-éhet csillapítva vissza-
repülne mind a transzcendenciába
de nem ereszti sóvár lelküket

útjukba áll az áttetsző üveg
nem törnek át küszködnek bár hiába
s nem értik mért lett ily kemény a tiszta,

2

sugárzó kékség mely dajkálta őket
röptette hártvás gyöngje szárnyon és
most makacsul az üvegbe verődnek
zűmmögve sírják nincs menekülés

s gyufásdobozt üríték én s kitolva
tartályát félig a darázsra rá-
csapok visszatolom megint s a foglya
öröknek hitt sötétbe hull alá

de ekkor a dobozt az ablakom

résébe tartva újra felnyitom
és megriadt rabom az égbe libben

darázs-isten vagyok kegyelmes isten
aki a lelket koporsóba zárom
s szabadon engedem a másvilágon.

(Baka István [Tájkép fohással](#) című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)